

Епархија будимљанско-никшићка: Ослободити Епископа Јоаникија и свештенике

Од кад је обновљена древна Епархија будимљанска, и од кад је у овај светосавски трон уведен Његово Преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки Г. Јоаникије (Мићовић), наша епархија није била на већим искушењима од оних која су јој у најкраћем периоду, од Ђурђевдана до дана у ком прослављамо Светог Василија Острошког Чудотворца, приредиле наше државне власти, а посебно поједини чиновници тужилаштва и полиције.

Такмичећи се у демонстрацији силе, кријући своје незаконито поступање у свеопштој паници и пометњи коју претходно, крајње стручно и увјежбано, изазову, поједини црногорски тужиоци и инспектори полиције су учинили један апсолутно ирационалан корак – лишили су слободе Епископа будимљанско-никшићког Г. Јоаникија (са седам никшићких свештеника) – притворили су нашег оца и архипастира, наш „огњени стуб“, образлажући њихове „службене радње“ (а у ствари личну сервилност према свом претпостављеном, према бирократи на „вишем мјесту“) Владикиним „непоступањем по прописима за сузбијање ширења заразних болести“. Цинизам, који је исказан у цитираним тужилачким и полицијским квалификацијама молитви које је ових дана наш Епископ (са свештенством) приносио Богу, као и мржња (ничим изазвана), коју показују поједини политичари (али и приземни медији), а коју крију иза сентенци о „једнакости пред законом“ (што је у њиховој интерпретацији и схватању обична флоскула), разоткривају се у чињеници да је наш Епископ, при повратку у своју отаџбину, Црну Гору, 28 дана (у марту и априлу ове године) провео у самоизолацији, поштујући мјере и наредбе Владе Црне Горе у борби против нове коронавирусне заразе, али и све препоруке НКТ-а и Института за јавно здравље. Тиме је показао личну одговорност (као грађанин и држављанин

Црне Горе, а посебно као пастир) према потреби да се уложи заједнички напори и очува национално здравље. Свједочимо да су, чак, његовим одлукама редовним службама у храмовима прилагођавани распореди, а све са жељом да се до крајњих граница испоштују одлуке Владе Црне Горе, те тиме покаже и жеља да се заједничким националним прегнућем превазиђе пошаст на коју ни наша земља није могла остати имуна.

Такав човјек, којег је, недавно, пјесник назвао „украсом Цркве“, што он и јесте, дочекао је да га, у родном Никшићу, на правди Бога, заједно са још седморицом честитих свештеника, касно, у пола ноћи, хапсе „чувари закона“, који су низом немарних радњи вишеструко закон, који, наводно, штите, прекршили и доказали да им тај исти закон (на који се позивају и у који се куну) не значи апсолутно ништа, али да им значи да нам духовног оца (човјека који је, опет по ријечи пјесника, „са фреске сишао“) покушају унизити насилним хапшењем и тамницењем у својим нехуманим зинданима.

Но, свака сила за времена!

Прилика је да подсјетимо све православне вјернике на неколико чињеница, које ће подзидати истину да је наша Епархија, као једна од седам првооснованих српских епископија и која ове године слави пуних осам вјекова од оснивања, за седам дана, односно од Ђурђевдана до дана у ком слаavimo Острошког Чудотворца, била мета најбруталнијих напада и, коначно, покушаја да се обезглави:

На Ђурђевдан, 6. маја, у беранској полицијској станици, у вишечасовном „третману“, ислеђивано је пет православних свештеника. Епилог је од стране беранског тужиоца заказан за 18. мај 2020. године, са почетком у 8,00 часова. Дана 8. и 9. маја били смо свјedoци бруталног медијског, инферналног, напада на тројицу беранских свештеника, обављеног уз обиље неистина, инвектива и спинованих формулација;

Већ 10. маја десило се ново позивање у полицијску станицу пет беранских свештеника и свештенмонаха (који су, дакле, и Ђурђевданско предвечерје провели на истом мјесту), које, бар за сада, није настављено даљим тужиочевим поступањем;

Атак на нашу Епархију кулминирао је 12. маја већ споменутиm хапшењем Епископа Јoаникија (са седам никшићких свештеника) и незаконитим одређивањем притвора. Над њима је тортура настављена одбијањем укидања притвора, што је прецедентна пракса црногорских судова у односу на исти чињенични и правни опис;

Све наведено није било довољно, па су се особе, које су се криле иза

униформе и оклопа, окомиле, у тој својој осионости и неразумљу, на дјецу (немајући, на жалост, појма о ријечи Преподобног Јустина Ћелијског да је дијете „парче неба на земљи“). Тако је међу много малољетне дјеце, које је црногорска полиција на тлу наше Епархије брутално тукла, јер су починили гријех опредјељујући се за људскост, и непролазно трајање и живот, ријечима – „Не дамо светиње!“ – тешко настрадао и малољетни, рођени брат свештеника наше епархије Милоша Цицмила. Замислимо се над судбином дјеце, која су дочекала да их у њиховој земљи полицијски службеник удара чизмом у главу, пендреком у груди или стомак... Какве ће успомене наша дјеца понијети из своје државе у свијет? О чему ће приповиједати? О правди, слободи, реду, миру и благостању?

На све предње подсјетисмо, упућујући државним властима најоштрији протест против агресије и насиља која се над нашом Епархијом спроводи!

Коначно, упућујемо правосудним истражним органима јавни позив и апел да нашег Епископа ослободе из притвора и дозволе му да покуша да се одбрани од њихове правде и правце, што му по Уставу и Законима Црне Горе (али и потврђеним међународним уговорима) припада, као узорном грађанину ове земље и Европе!

Но, без обзира на сва страдања, прогон и мучеништва (нашег Епископа, и свих отаца свештеника и свештенмонаха), желимо да сав свој православни народ, који чини нашу Епархију, а кроз њу и Цркву Христову, позовемо на мир и на братску слогу, да нам се придруже свом својом снагом у молитви за нашег Епископа и оце свештенике (и свештенмонахе), да их Господ окријепи милошћу и благодаћу својом, како би истрајали на путу страдања, који је и једини пут спасења човјековог!

Епархија будимљанско-никшићка

mitropolija.com